

Hannibal Performance. To je skvělá večerní show na ledovci Rettenbach

V rakouských Alpách se nudit nebudete, i když si dáte na chvíli od sjezdovek pohov. Důkazem může být akce [Hannibal Performance](#).

Kartágo, Panské války, hrdinní vojevůdcové marníci tisíce žoldnéřských životů tak snadno, jako se vám rozkutálejí eura v söldenských barech. Máte-li kladný vztah k historii, nebo alespoň k [Söldenu](#), prostopášnému šperku ötzalského údolí, neměli byste si jaře na ledovci Rettenbach nechat ujít monstrózní představení s názvem Hannibal.

Z historických pramenů víme, že 218 let před Kristem zatoužil Hannibal, velitel kartaginských vojsk, ukázat pyšnému Římu, zač je toho loket. Protože byl mistrem bojové taktiky, nevyloďil se na Sicílii, jak Římané očekávali, hodlal je maximálně zaskočit. Proto přeplul Gibraltar, aby evropské pevniny dosáhl na Pyrenejském poloostrově. A po vydrancování prořímsky smýšlejícího Sagunta už mu v cestě za ovládnutím Římské republiky de facto stály jen Pyreneje a Alpy.

Cesta, kterou hodlal Hannibal s početným vojskem podniknout, se dá dnes zvládnout celkem bez potíží, ale pro tehdejší obyvatele Evropy byl takový přechod horstva nemyslitelný. Odvahou a odhodláním kartaginského vojska pak byli natolik zaskočeni, že o Hannibalově přechodu Alp začali psát legendy. Pravdou ovšem je, že přesná trasa legendární Hannibalovy pouti přes Alpy tak úplně známá není, místně ji antičtí spisovatelé jaksi opomněli blíže popsat. Co

nezapomněli, bylo spočítat Hannibalovu družinu včetně zvířat, jež byla v oněch dobách vlastně armádní technikou.

Video z Hannibal Performance 2017

Na cestu z Pyrenejí do Itálie se tedy v roce 218 před Kristem údajně vydalo na třicet tisíc španělských, afrických a keltských bojovníků, patnáct tisíc koní a ... Sedmatřicet slonů. O tom jste v hodinách dějepisu museli slyšet, nebo ne? Za deset dní slezlo z alpských strání vojsko o mnoho méně početné, tenkrát se na život lidský či dokonce zvířecí zase tolik nehledělo, nicméně když stanuli Hannibalovi věrní za branami Říma, nezbylo překvapeným Římanům než zvolat: Hannibal ante portas!

V příběhu Hannibalova přechodu Alp tak, jak jej dnes konzumuje široká veřejnost, je z pohledu historika poměrně dost mezer a nepřesností. To by vám ale nemělo vadit při sledování monstrózní inscenace, jež se každé jaro odehrává na úpatí ledovce Rettenbach na konci údolí Ötztal. Ano, přesně tam, kde už roky na podzim startuje Alpine Ski World Cup. Stejně jeviště, stejné hlediště, jen špičkoví lyžaři přepustí scénu rolbám, skútrům, motorkám, vrtulníkům a dokonce letadlu. Pár lyžařů s pochodněmi se na kopci také objeví, ale v porovnání s 28 000 koňmi pod kapotou letecké a těžké sněžné techniky nehrají významnou roli. Ze zhruba tří stovek "herců" připadá většina na řidiče, piloty, případně techniky ovládající mohutnou světelnou show. A ještě na ty, co ovládají přírodní živly. Ve jménu velkolepého představení totiž odstřelí pyrotechnici lavinu, vzduchem létají parašutisté, šlehají plameny a duní hlasitá hudba.

Dá se tušit, že příprava celého divadla je personálně i organizačně mimořádně náročná a místně sahá daleko za hranice ötztaského údolí. Letadla si svůj part běžně letí zahrát až ze Salzburgu (stroje i piloty zajišťuje Red Bull, jeden z hlavních sponzorů akce), tanečníci kvůli představení cestují stovky kilometrů. Tyhle vzdálenosti ale nepovažoval vojevůdce Hannibal za problém, tak proč by měly cokoliv komplikovat v jednadvacátém století? "Lidé z celého údolí a také mnoho dalších se cítí být součástí našeho představení, to je skvělé. Je to jejich show, bez jejich nasazení bychom takovou akci ve třech tisících metrech nad mořem nikdy nezrealizovali," pochvaluje si sounáležitost ötztských režisér Hannibal Performance Hubert Lepka. Když se v roce 2000 poprvé sešel s Ernstem Lorenzím z Ötztal Tourismu, aby diskutovali o podobě náročného představení, rozhodně netušili, že jej za pozornosti celého světa budou připravovat ještě za sedmnáct let.

Historické divadlo zinscenované na ledovci v nadmořské výšce 3000 m, to je vskutku svérázná myšlenka. Jeviště o rozloze čtyř a půl čtverečních kilometrů je možná největší scénou na světě, kromě tří stovek herců hrají také světlo, tma, sníh, led, laviny, vítr a všechny druhy počasí. Díky tomu je představení pokaždé trochu jiné. Když jsme jej sledovali naposled, trvalo skoro sedmdesát minut, což není málo vzhledem k tomu, že sedíte pod ledovcem třeba v minus deseti stupních Celsia. Ale vydržte do konce, nebudete litovat. Závěr představení je skutečně monstrózní a snadno při něm uvěříte, že režisér se

svým týmem probudili snad všechny živly světa. Na jaře 2018 se tak stane znovu, už poosmnácté, tak si to nenechte ujít.

Foto: © Ernst Lorenzi, Magdalena Lepka, Alexander Lohmann / Ötztal Tourismus
